

og saa træde ned. Det slap imidlertid feil, thi Fødderne glæde ned af Relingen og Christianen laa paa sin Ryg i Bunden af Baaden med alle Fire i Veiret, til stor Bestyrtelse for Fru Ling der raabte: „Gud, der ligger Christianen paa Ryggen i Bunden af Baaden.“ Haa! Haa! Haa! det saae Gud hjelpe mig ogsaa hvist naragtigt ud. Men vi Andre slap da Gud ha'e Lov ogsaa ikand, men det kan jeg forsikre

tere, Crinoliner m. m.; i den lille Baad vare vi kun 3 eller 4 Personer, iblandt hvilke jeg med den oprigtigste Glæde bemærkede en udelig ung Pige med kvikke brune Dine, mørkebrune Loffer, det uddigste Smil af Verden — og det hører ogsaa til — kort sagt, en af disse liffige Foraarsblomster, der virker paa en gammel Leberføeds Hjerter omtrent som en Frictionsstift paa en Palle godt tørt Krudt, det springer strax

Guds Godhed og hans Gjærnings underfulde Skjønhed, paa hvilke man faaer Lyft til at aabne sine Arme og trykke hele Verden til sit Hjerte. Det mørkeblaae, krusede Hav, med sin skarpe Horizont, hoorpaa den uendelig dybe Hvalsving ligesom hviler, den zittrende Luft over de gule Sandflitter berinde, den varmen Sommerjol, hvis Straaler danser paa Smaabølgerne. — Cia Cia! Du Landmand, kom ud paa Søen

for sine Kjøbenhavnere, at saadanne Tourer som vi stundom maae gjøre tilbaads, ere noget andet end Jeres besvømme Flyven affled, liggende paa magelige Sephaer i lynsnare Dampbaade. Jeg troer ikke der var noget der hjalp bedre paa alle saadanne forædelse Forhold, end om vedkommende Minister kom ud at seile en saadan Tour engang iblandt.“

Med denne og lignende Skilddringer var det blevet seent ud paa Aftenen, vore Glas vare tomte, slydte paany og tomte igjen, og Kammerraaden

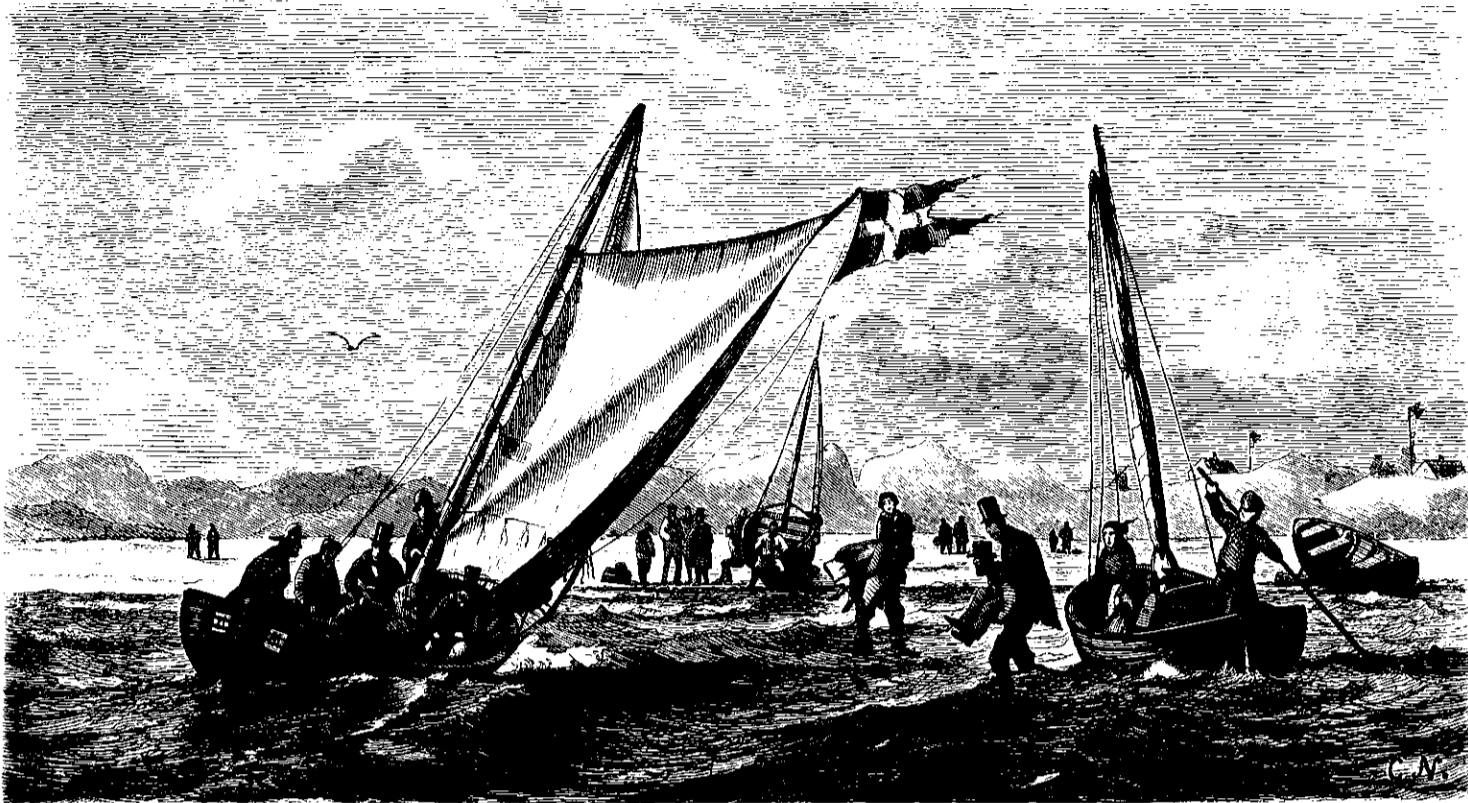
fulgte mig saa hen til mit Nattelvareer, hvor vi skiltes. Medens jeg skæbte mig af for at gaae tiffengs kom jeg under Veir med, at der blev spillet en lystig Sommerhombre i Værelset ved Siden af. Det sidste Ord jeg hørte inden jeg gik ind i Drømmenes Rige var „Spurgt“, og da Kloffen slog 5 vaagnede jeg ved, at der fra samme Værelse lod et hoverende „Tourné“. De Gudsfolk tage Tiden iagt.

Jeg var snart paa Benene og ned ved Havnen; ja Gud hjelpe os forresten for Havn. Baadene laae parate, og da Selskabet var samlet embarqueredes vi. I den store Baad 7 Personer, hvoriblandt 2 Damer med store runde Herrevin-

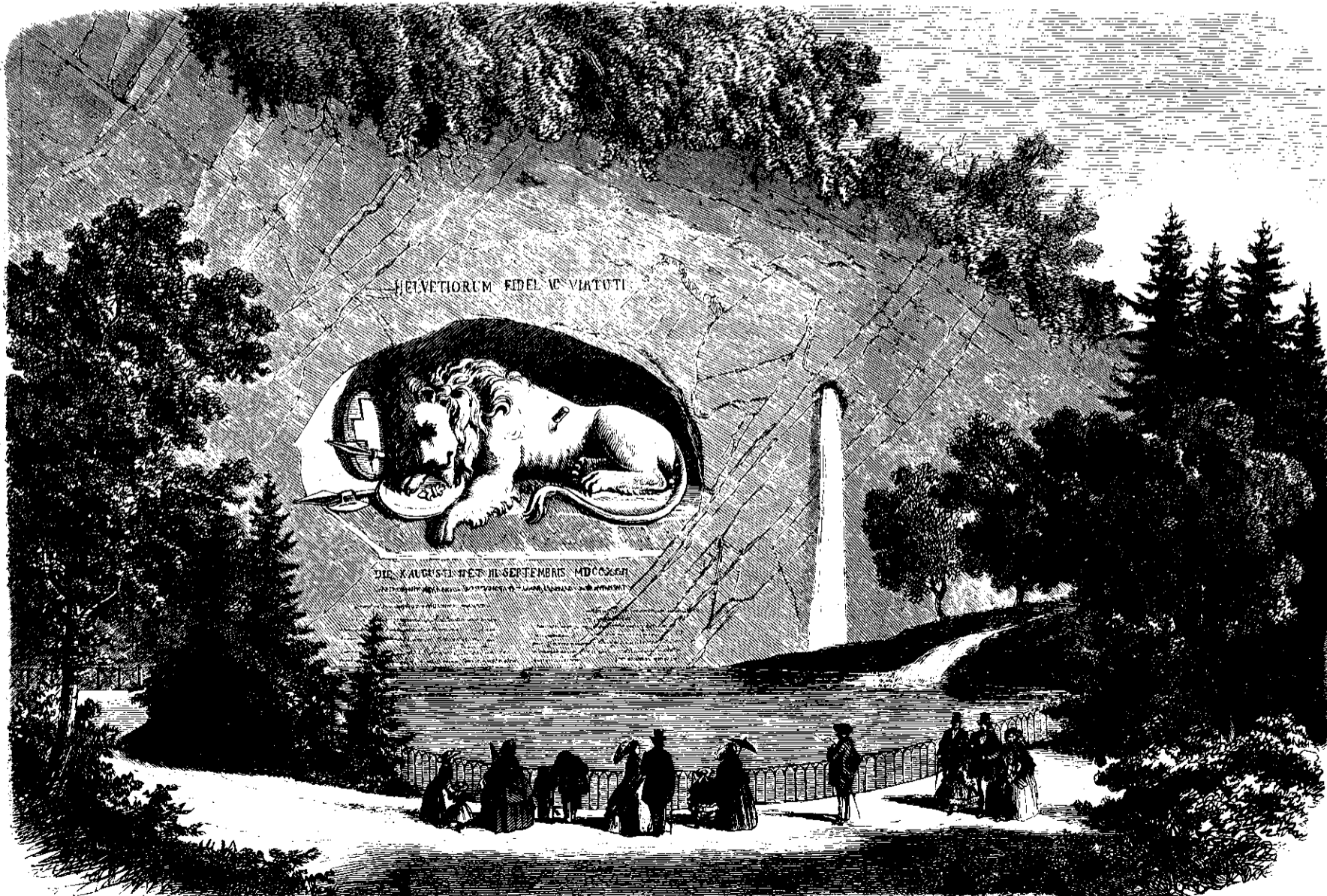
i Luften. Indtrykket af Kammerraadens Fortælling om hans Vinterfart, skandt som Taagen over Søen naar den straaende Sommerdag bryder frem i al sin Glorie, og en herligere Dag, end den vi havde til vor Seiltour, saar man sjældent hertilands; en mild og frisk Søndevind krusede Havets blaae Flade, og vi lsi affled lige mod Vaalet, som ved en Regatta; muntert gif Seiladfen uuder spøgende Samtale og Raab fra den ene Baad til den anden; den lystigste Sommervind viste os om Kinderne og hviste „de luneste Ting i vort Dre“, kort sagt, det var en af de Dage, paa hvilke man sojer, ja ligesom indaander en klar Bevidsthed om

anden Baad og Landsæmningen begyndte. Jeg var saa erotisk og ridderligt stemt, at jeg trods de lakrede Støvler tilbød at bære min smukke lille Rejsekamerat iland, men hun meente dog, at Sørens Arme vare at foretrække, og jeg maatte ride slukoret bagester paa Mads' Ryg; men hvergang jeg vendte mine Dine mod hende og ham, der bar hende, tænkte jeg med Andreas i Debatten i Politivennen: „Jeg vilde ønske jeg var i Fjelles Sted.“

a. b.

En Sommertransport til Læsø.

Monumentet ved Luzern.